

PÆDAGOGIK MELLE MANUAL OG MAVEFORNEMMELSE

Af HANNE LØNGREEN, INSTITUTLEDER FOR
INSTITUT FOR UDDANNELSE OG PÆDAGOGIK (DPU),
AARHUS UNIVERSITET

Styrker eller svækker evidensbegrebet lærere og pædagoger? Man skulle tro, der fandtes et klokkeklart svar på det spørgsmål. Evidens fremtræder som et objektivt begreb, der inkarnerer den sikre viden om, hvad der virker. Alligevel afhænger svaret af, hvad man forstår ved evidens. Og det er der delte meninger om blandt politikere, professorer og pædagogiske praktikere.

Trods evidensbegrebets tilsyneladende objektivitet formår begrebet at føre til følelsesladede diskussioner om, hvorvidt evidens er godt eller skidt for den pædagogiske praksis. Diskussionerne udvikler sig tit til lidt skingre for- eller imod-diskussioner, hvor modparten karikeres til mere eller mindre ukendelighed. Er man for evidens, hedder det sig, at man går ind for pædagogiske manualer, der udelukker de professionelle fagfolks erfaring og dømmekraft. Stiller man sig omvendt lidt skeptisk an, bliver det udlagt, som om man er imod viden og ureflekteret vil følge gamle vaner og mavefornemmelser.

Jeg har endnu til gode at møde en professionel – forsker som pædagogisk praktiker – der passer til nogen af de karakteristiker, når det kommer til stykket. Evidens og evidensforskning er da heller ikke et spørgsmål

»Pædagogerne skylder ikke dømmekraften ud med badevandet, fordi politikerne eller ledelsen beslutter sig for, at de skal **arbejde med evidensbaserede metoder i daginstitutionen.**«

om enten-eller. Det er et både-og. Praktikere skal *både* besidde forskningsbaseret viden om deres pædagogiske felt og bruge deres unikke pædagogiske erfaringer og dømmekraft.

Som vi blandt andet kan læse i dette nummer af Asterisk, er det langt hen ad vejen også det, der sker, når evidens rykker ind på grøn stue og møder praksis. Pædagogerne skylder ikke dømmekraften ud med badevandet, fordi politikerne eller ledelsen beslutter sig for, at de skal arbejde med evidensbaserede metoder i daginstitutionen. Hvis man forstår evidens som en kogebog eller tjekliste, man slavisk skal følge uanset kontekst, vil metoden næppe have den ønskede effekt. Så svaret på, om evidens styrker lærere og pædagoger, er ja, hvis det betyder, at de træk-

ker på generel viden, når de udøver deres dømmekraft i en specifik situation.

At evidens er en potentiel styrkelse af den pædagogiske profession, betyder, at der i dag er massivt fokus på evidensforskning, der kan fortælle, hvilke metoder der virker bedst – i daginstitutioner, skoler, ungdomsuddannelser osv. Den type forskning finder vi for eksempel hos vores eget Dansk Clearinghouse for Uddannelsesforskning, der yder et vigtigt og værdifuldt bidrag til både uddannelsesforskningen og til praksis. Men det betyder ikke, at det er den eneste type forskning, vi skal have på paletten. Uddannelsesforskningen rummer en pluralitet af metoder, teorier og indgangsvinkler til de mange problemstillinger, som udgør det pædagogiske felt. Og den pluralitet skal vi værne om og fortsat udvikle. For når det kommer til at forstå og udvikle noget så komplekst som menneskers pædagogiske mellemværender, så er der brug for mange vidensbaserede blikke. ■

